

110

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CRIȘAN FĂGERAȘU

SECRETUL INGINERULUI MUȘAT

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

CRIŞAN FĂGERAŞU

SECRETUL INGINERULUI MUŞAT

* * *

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
110

Referent ştiinţific: asist. univ. CONSTANTIN ALBU

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieţi impresiile şi observaţiile dv. critice cu privire la acest roman şi la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice" a revistei „Ştiinţă şi tehnică", Casa Scînteii, Piaţa Scînteii nr. 1, raionul I. V. Stalin, Bucureşti.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE ÎNAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU ÎN CONSIDERAŢIE

Coperta-desen: DUMITRU IONESCU

(Urmare din numărul trecut)

Rezumatul capitolelor precedente

În Torida — o mare țară capitalistă bîntuită de criză, prin anul 1965 — inginerul Grigore Mușat — un romîn luat prizonier pe frontul antihitlerist și care n-a mai izbutit să se repatrieze — a inventat o „pînză vie", un material plastic, care în anumite condiții se înmulțește „de la sine".

Pentru a-i smulge secretul invenției, luptă poliția — reprezentată de inspectorul Nostril —, serviciul secret — generalul Bigellow —, diferite persoane neidentificate, agenți ai unor trusturi rivale etc.

52

Abia apucase Nostril să iasă din cameră, cînd o mînă grea i se puse pe umăr:

— Ești arestat!

— Cum, de ce? Cine sînteți?

Vedea după înfățișarea oamenilor din fața sa că sînt cu toții de la serviciul secret. Se așteptase la asta. Privi la ceas: „Da, exact într-o oră au aflat de toată afacerea asta. Era de presupus".

— Știi prea bine cine sîntem! îi vorbi calm un om înalt și uscățiv, negricios, în care Nostril îl recunoscu, în ciuda hainelor civile, pe generalul Bigellow. De ce n-ai înștiințat serviciul special? Te joci? Știi doar că orice caz de invenție trebuie să fie comunicat serviciului secret!

— În loc să mă arestați, mai bine mi-ați fi cerut ajutorul! protestă înciudat Nostril. Nu m-am ferit de serviciul special, am întîrziat numai. Abia vineri l-am arestat. Mîine vă chemam.

— Dragă Nostril, spuse prietenos generalul, să-ți fie țărîna ușoară. Ca să pătrund aici peste capul poliției, a trebuit să iau un ordin scris de la președintele statului. Dacă n-ai fi mințit cînd te-am întrebat unde-i romînul, poate ai mai fi scăpat cu viață. Așa însă, mă voi vedea silit să raportez că te-ai opus serviciului special și că ai fost ucis în timpul luptei. Care ți-e ultima dorință? Vrei poate să mănînci o plăcintă cu vișine?

— Văd că mi-ați studiat obiceiurile, rîse Nostril. Nu, domnule general, ultima mea dorință e să fac un serviciu țării.

— Haide, haide, făcu generalul, nu încerca să mai cîştigi o secundă de viaţă cu tirade. Spune iute.
— Îmi dau seama că mă omorîţi pentru că ştiu prea multe. Dar vreau să vă previn că mai e un cetăţean care cunoaşte tot cazul.
— Healey ?
— Nu, altul. Nu vă cer o decoraţie post-mortem. Daţi-mi o pensie pentru familie şi un loc onorabil la cimitir, şi vă spun numele lui.
— S-a făcut, zise generalul. Ai cuvîntul meu de onoare.
Nostril îşi aminti de renghiul cu scrisorile pe care i-l jucase Bishop şi minţi :
— Am lăsat la mai mulţi avocaţi, în testament, toate amintirile mele. Le-am spus însă : „În caz că se iveşte o pensie, aruncaţi testamentul în foc !".
— Bine, bine, zise generalul plictisit : 100 pe săptămînă. Ei, hai, cine e ?
Atunci Nostril, cu o sălbatică bucurie de răzbunător, spuse :
— Inspectorul Bishop. E asociat cu mine. Dacă primesc eu un glonte în ceafă, să primească şi el !
Spunînd acestea, Nostril, cu un sentiment al dezastrului, avea o ciudată satisfacţie. Ştia că înăuntru, în acest timp, familia lui Muşat e devorată şi că astfel se distruge ultimul argument care l-ar fi putut hotărî pe romîn să vorbească. Mai mult : buzele lui Muşat vor fi pecetluite veşnic de ură.
Un agent îi scoase lui Nostril revolverul din buzunar şi urlă :
— Hai, mergi !
O porni pe coridorul subteran, aşteptînd glontele dintr-o clipă în alta. Genunchii i se muiaseră. Se opri.
— Ce e ? întrebă plictisit agentul. Mergi înainte !
— Să nu uitaţi de Bishop. Şi să vă ia dracul pe toţi !
Se prăbuşi greoi, corpul lui moale nu făcu nici un zgomot. Mîna i se întinse înainte, parcă ar fi încercat să apuce ceva. O viaţă întreagă alergase după cîştig. Degetele se zbătură puţin, înfrigurate, apucară un zgrunţure al peretelui umed şi se înţepeniră.
— Uf ! da' greu mai era şi ăsta ! spuse, în loc de discurs funebru, unul din agenţii care îl cărau.

53

Uşa cabinei de observaţie se deschise brusc. Cineva, calm şi metodic, îl dezlega pe Muşat.
— Domnule inginer, spuse serviabil generalul Bigellow, aţi fost preluat de serviciul secret. Veţi fi mutat într-un laborator, să ne daţi formulele. Torida are nevoie de ele.
Muşat nu-şi ridică privirile. Cînd ultima frînghie fu desfăcută, inginerul căzu de pe scaun. Fusese leşinat, dar căderea îl trezi. Sări în picioare, scoţînd un răcnet neomenesc :
— Uite !
Cu degetul întins, arăta femeia cu cei doi copii, care se zbăteau asemenea unui inform Laokoon în şerpii de pînză albastră. Se pare că pînza nu le cauza nici o durere, dar că palpitaţia materialului, care devenea tot mai puternică, îi speria, creşterea pînzei fiind o permanentă ameninţare de înăbuşire şi strivire.
— Daţi-le drumul mai iute ! strigă Muşat.

— Regret, răspunse generalul. Am instrucțiuni de a lăsa familia să vă fie lichidată în caz că nu-mi comunicați formulele dv. Cum ați obținut ca un țesut macromolecular să se înmulțească? Puteți imprima în toate culorile?

— Nu pot să vă răspund așa, în două cuvinte! strigă înnebunit Mușat. Dați-le drumul și vorbim pe urmă.

— Regret, spuse generalul.

Mușat deschise gura să spună ceva, căută aer, se clătină pe picioare, întinse miinile înainte căutînd un sprijin și, pînă să apuce să-l prindă cineva, căzu moale pe măsuța din fața lui, încleștîndu-și miinile pe telefon, ca și cînd ar fi vrut să se țină de el.

Generalul îl apucă brutal de umăr, zgîlțîindu-l și încercînd să-l întoarcă spre el. În clipa următoare văzu un fulger negru și, înainte de a-și da seama ce s-a întîmplat, simți o izbitură cumplită în cap. Mușat, cu o forță neașteptată, îi repezise telefonul în tîmplă. O clipă după aceea, agentul de alături, care nu putuse să tragă din cauză că Bigellow stătea între el și inginer, văzu că generalul se prăbușește. Acum putea să tragă în Mușat și trase. Aproape în aceeași clipă, răsunaseră de la spate cîteva împușcături.

Mușat căzu peste general.

54

Se repeziră cu toții asupra lui Bigellow și văzură că trăiește.

— A avut noroc, zise unul din agenți, uite ce l-a scăpat! și arătă șnurul rupt al telefonului. Firul a oprit din forța loviturii. Al naibii tip era și romînul ăsta!

— Să-ți spun drept, spuse unul din agenții care îl pălmuia pe Bigellow ca să-l trezească, nu-mi pare rău că l-a mai pocnit puțin pe șefu'. De cînd cu scăderea acțiunilor „Wessemer", a devenit tare nervos. Da' nu se trezește, cred că romînul i-a făcut rost de-o internare în spital pe vreo lună.

— Las' că tot noi o să ieșim vinovați, se plînse un ofițer măruntel, și-atunci să vedem dacă o să vă mai ardă de glumă. „Cum v-ați apărat generalul?" — o să ne întrebe. „De ce l-ați omorît pe romîn? Hai, duceți-vă în mormînt după el, să-i scoateți formula! Doar ați avut ordin să-l aduceți viu!"

— Șefule, se minună un agent, mi se pare că cetățeanul trăiește!

— Imposibil! S-au tras vreo zece gloanțe în el.

În aceeași clipă, ca și cînd ar fi vrut să dea o dezmințire, Mușat deschise ochii.

Agenții zîmbiră.

— Ai avut noroc, zise cel care răspundea la numele de Ned, mie să-mi mulțumești că te-am împușcat. Ai căzut, și celelalte gloanțe au nimerit în peretele ăsta de sticlă de oțel. Ia să vedem!

Il cercetă pe Mușat și constată că acesta nu are decît o singură rană, ceva mai jos de umărul drept.

Inginerul, care părea căzut într-o stare de prostrație, își reaminti totul deodată, întoarse iute capul și văzu că ai lui se chinuiau mai departe după peretele acela de sticlă; căzuseră pe podea, mama se pusese înaintea copiilor, un scut de carne în fața pînzei ucigașe.

— Nu m-ați nimerit, trageți, împușcați-mă odată! țipă Mușat.

Nu trase nimeni în el, dar, ca un soi de răspuns, răsună o bubuitură care, în subteran, aproape că le sparse timpanele. Se auziră cîteva

împușcături răzlețe, apoi se dezlănțui un adevărat uragan. Agenții, deveniți palizi, schimbară priviri îngrijorate. Ca și cînd s-ar fi înțeles din ochi, fugiră afară din cabina de observație, tîrînd după ei corpul inert al lui Bigellow și încuind ușa după ei.

Mușat rămase singur, bătînd cu pumnii, nebunește, neputincios, în sticla de oțel ce-l despărțea de cei dragi lui.

— Vorbesc, strigă el, nu se mai poate așa! Vorbesc, vă dau formulele.

Abdicase oare sau își îngăduise această slăbiciune văzînd că a rămas singur?

Împușcăturile nu mai conteneau.

Marieta, soția lui Mușat, își pierduse cunoștința, părul ei blond se cufunda sub valurile albastre de pînză. Roxana și Puiu, mai mici, avînd nevoie de mai puțin oxigen, erau treji încă; prin sticlă nu se auzea, dar gurile lor larg deschise arătau că țipă. Ușa de fier a cabinei de observație bubui, dată de perete. Un om înalt, cu păr alb, îmbrăcat în salopetă, cu un pistol-mitralieră sub braț, îl cuprinse de umeri pe Mușat și îi strigă:

— Tovarășe inginer, comitetul romînilor revoluționari vă salută! Am săpat o galerie subterană, sînteți salvat!

Salvarea, limba patriei, auzită după atîția ani, descărcarea nervoasă dezlănțuiră plînsul inginerului. În clipa următoare, însă, apucînd frenetic salopeta necunoscutului, strigă:

— Iute, n-avem mult timp!

55

În cîteva clipe, Mușat și cîțiva însoțitori în salopetă, sărind peste trupuri neînsuflețite de polițiști, de agenți ai serviciului secret și de civili în salopetă, căzuți cu toții în luptă, ajunseră în pragul camerei speciale. Deschiderea ușii de fier și salvarea durară mai puțin de trei minute. În timp ce familiei i se dădeau primele îngrijiri, Mușat se sprijini de perete și zîmbi slab:

— Nu mai am lacrimi..., spunea el. Aș vrea să plîng de bucurie.

— Gata! strigă muncitorul cu părul alb, soția dumitale și-a revenit, trebuie să ne grăbim. Ai putere să fugi?

— Dați-mi o țigară! ceru slab inginerul. Și un foc...

Căpătînd chibrituri, aprinse cîteva și le aruncă pe neașteptate peste grămezile de pînză palpitîndă. Cu o viteză neverosimilă, arzînd mai iute decît celuloidul, grămezile de pînză izbucniră în flăcări albastre și portocalii, care lăsau un fum negricios.

— Ce faci, ce faci? striga omul.

— Nu vreau să rămînă pînza asta în mîinile lor, explică Mușat. Aș putea oricînd să produc alta.

— Bravo, foarte bine! strigă celălalt, tușind și ferindu-și obrazul de arșița flăcărilor. Nu cumva a rămas vreo fîșie în laboratorul lor chimic?

— Nici urmă! rîse strîmb inginerul — la primul reactiv se topește.

Se auzi de afară un vuiet de sirenă.

— Să fugim, spuse omul.

Rămăseseră în viață vreo douăzeci și cinci, îmbrăcați în salopete, iar familia inginerului se afla în mijlocul lor. Porniră să se retragă prin galeria subterană.

56

Populația de pe stradă fugise, înspăimîntată. În timp ce în subteran exploda bubuitura, la suprafață, pe stradă, poliția orașului Otlonto încercuise sediul. Cîteva sute de curioși s-ar fi apropiat totuși de clădirea poliției, dacă nu i-ar fi ținut deoparte cordoanele polițienești.

La cafeneaua unde fusese postul de observație al lui Bishop stătea acum însuși șeful poliției publice. Mașinile poliției blocaseră strada pe ambele părți.

Toate intrările și ieșirile erau păzite. Orice circulație — interzisă. În sfîrșit, în semicerc în fața clădirii poliției, stăteau aliniați 150 de polițiști, cu puști-mitraliere și grenade cu gaze lacrimogene; erau apărați de gloanțele răzlețe din sediu prin scuturile motocicletelor.

— N-are rost să asediem sediul, spuse șeful poliției. Banda salopetelor albastre, din cîte mi s-a raportat, nu e numeroasă. Dar s-a baricadat în clădire. De ce să pierdem oameni degeaba? Tot o să trebuiască să iasă afară: le-am pregătit o primire triumfală.

57

— Domnilor, spuse Orsini blînd, după aprecierile mele, cea mai grozavă criză din istoria acestei țări, criza anului 1965, va lua sfîrșit în cîteva luni.

Rumoare: zecile de oameni de afaceri așezați la masa lungă a Concernului „Wessemer" respirară ușurați.

— Vă spun chiar mai mult, adăugă Orsini, criza s-ar fi putut sfîrși încă acum două luni, de-am fi vrut. Dar e aici o problemă: pentru cine se sfîrșește mai bine? Ca să vorbim pe șleau: pentru Rockepont sau pentru mine? Știți că „Textinghouse" al lui amenința să înghită „Wessemer"-ul nostru.

— Cu sprijinul comuniștilor! țipă enervat un omuleț care își clătina mereu capul.

— Să nu exagerăm, zîmbi Orsini îngăduitor, arătîndu-și dinții albi. Noi am avut parte de grevă totală, pe cînd la ei trei combinate mari, între care cel din Blacktown, au lucrat din plin. Șefii lor sindicali s-au lăsat cumpărați, ai noștri nu.

— I-a mituit Rockepont, strigă omulețul. I-a mituit să facă grevă!

— Să nu exagerăm! rîse Orsini bine dispus. Mai sînt și șefi sindicaliști care, din păcate, nu se lasă cumpărați. Domnilor, propunerea mea e următoarea: vrea „Textinghouse" să înghită „Wessemer"-ul? Foarte bine! Lichidăm toată industria noastră!

Țipete, proteste; trebuiră să treacă mai multe minute pînă cînd Orsini, bătînd răbdător cu ciocanul în masă, restabili liniștea.

— Nu vă speriați, le vom ceda o industrie fără valoare. Da, domnilor, le vom ceda „Wessemer"-ul, să rămînă ei singuri stăpîni ai fabricilor plastice și textile, iar noi nu vom cere în schimb decît acțiunile petrolifere Rose.

— Ne ruinăm.

— Mai bine criza!

— Te-ai înțeles cu Rockepont!

— Domnilor, domnilor, îi mustră amabil Orsini, vă rog să mă credeți, nu ne ruinăm, dimpotrivă! Gentlemeni, pot să vă anunț că

sîntem în posesia unei descoperiri care schimbă complet datele problemei şi care face ca industria textilă...

La aceste cuvinte, un beculeț roşu se aprinse pe masă în fața lui Orsini.

— Mă scuzați, spuse el, nu-mi place să întrerup consiliul, dar e o chestiune extrem de urgentă, tocmai în problema de care vă vorbeam.

Îşi îndepărtă scaunul de masă şi apăsă pe un buton. Din plafonul sălii cobori iute o cabină plastică, de felul celor pentru telefoanele publice, numai că n-avea fund — un fel de borcan uriaş cu gura în jos. Putînd vorbi fără să fie auzit, Orsini luă telefonul agățat de peretele din dreapta cabinei:

— Ce e?

— Generalul Bigellow a dat greş, îi spuse o voce înăbuşită. A năvălit peste el o bandă necunoscută, din nişte subterane. În ultima clipă, au făcut să explodeze un zid, şi au dat buzna în beciul poliției.

Ochii mari negri ai lui Orsini se îngustară:

— Idiotul! spuse el blînd.

— Doi oameni au izbutit să fugă şi mi-au raportat: a fost săpată spre sediul polițienesc o galerie subterană. Am reperat locul de pornire: o măcelărie deschisă chiar azi dimineață. Acum, în fața măcelăriei, acoperind-o, stă un camion frigorifer uriaş. Cred că pe acolo o să-l scoată pe romîn, dintr-o clipă într-alta.

— Poliția ştie?

— Nu cred. Îi aşteaptă prin față, cu o adevărată armată. Ce facem? Să punem mîna pe romîn chiar cînd îl vîră în camion? Sau poate să filăm camionul şi să dăm atacul mai spre marginea oraşului?

— Cîți oameni aveți?

— Optsprezece.

— De ce aşa puțini?

— Ne-am bazat pe serviciul secret, aşa că n-am mai mobilizat pe toți ai noştri.

— Foarte rău! V-am spus de o mie de ori că „Wessemer" e „Wessemer" şi serviciul secret e serviciul secret! Să nu vă mai bazați pe nătîngii lui Bigellow.

— Ce facem?

— Dați atacul mai spre marginea oraşului. Eu vă trimit urgent întăriri.

Membrii consiliului nu auzeau nici un cuvînt, dar după figura agitată a căpeteniei lor ghiciră că în acele cîteva clipe li se hotărăşte soarta.

58

Trecuseră abia cîteva minute de cînd formația necunoscută îl eliberase pe Muşat.

În fața sediului aştepta poliția.

Pe o stradă învecinată, care nu fusese barată de poliție, mai multe maşini pline de oameni stăteau pe un loc special prevăzut pentru parcare. Peste drum de noua măcelărie, un om care admira o vitrină de cosmetice făcu un semn discret în direcția maşinilor.

Aproape în aceeaşi clipă, motorul camionului începu să vibreze, fără ca maşina să se urnească din loc. Doi măcelari cu şorțuri însin-

gerate apărură în stradă săltînd prin uşile din spate ale camionului un sac mare, plin, cam de lungimea unui om. Imediat se formă un releu, şi, pe braţe, vreo zece saci fură aşezaţi în maşină, sub privirile binevoitoare ale noului proprietar al prăvăliei. La urmă, uşa din stînga, pe care scria CAR, şi cea din dreapta, cu inscripţia NE, se reuniră, iar camionul gigant se puse în mişcare. Mergea iute.

Fu filat cu îngrijire, după toate regulile artei.

La stopuri, unde se înghesuiau multe maşini, cîte un urmăritor cobora, ca să fie mai sigur că nimeni nu se dă jos pe furiş din camion.

Mai spre marginea oraşului, la o staţie de benzină care avea alături şi un bar, şoferul camionului de carne coborî să ia o gustare. Barul mai avea o ieşire prin care se putea ajunge în altă stradă. Şoferul nu se mai întoarse.

După vreo cinci minute, oamenii Societăţii „Wessemer", simulînd două accidente, blocară camionul. La o comandă se repeziră, cu revolverele în miini, şi deschiseră dintr-o dată uşile pe care scria CARNE, sărind iute de o parte.

Nu se auzi nici o împuşcătură. Agenţii scoaseră afară primul sac şi, cu băgare de seamă, îl desfăcură.

Un om sări în picioare, dar, pocnit în creştet, căzu la loc. Astfel goliră la rînd cîţiva saci. La al şaselea sac, după desfacerea legăturilor, nu sări nimeni în picioare.

Agenţii desfăcură pînza grosolană a sacului şi deteră peste un cap bandajat. Un om stătea parcă adormit, cu un fes alb medical pe cap.

— Bigellow ! exclamară agenţii uimiţi şi furioşi. Generalul Bigellow ! Ne-au păcălit : ăştia-s oamenii serviciului secret. Unde-s romînul şi complicii lui ?

— Să ştii că au şters-o după ce-am plecat noi !

Dar căpetenia echipei „Wessemer" era un om conştiincios :

— N-aveţi nici o grijă, băieţi ! Am lăsat acolo o echipă de pază.

59

Cînd se întoarseră la măcelărie, locul era barat de poliţie. Şeful echipei „Wessemer" căută din ochi oamenii pe care-i lăsase acolo ; nu se vedea nici urmă de ei.

Intre două cordoane dublate de poliţişti, în cătuşe, inginerul Muşat, susţinut de doi oameni, familia lui Muşat şi ceilalţi bărbaţi în salopetă, păziţi de trei poliţişti cu puşti-mitraliere, ieşiseră din măcelărie şi traversau strada. Latul puştii-mitraliere a unui poliţist izbi în Muşat, să-l facă să meargă mai iute. Cu lovituri şi vorbe urite, poliţiştii îi îndesară în magazinul de cosmetice de peste drum de măcelărie.

— Da' ce fac acolo ? întrebă omul de la „Wessemer".

— E formidabilă poliţia noastră, răspunse, plin de satisfacţie, un domn îmbrăcat în haine de călărie. Era acolo un sediu secret al poliţiei.

Un agent ieşi afară să tragă obloanele şi, fiindcă nu izbutea singur, chemă cîţiva poliţişti din cordoanele de pe margine să-l ajute.

60

— Iute ! strigă omul înalt cu păr alb, care-l salvase pe Muşat. Avem două-trei minute pînă o să-şi dea seama ce s-a petrecut.

Spunind acestea, își dezbrăcă iute hainele de ofițer de poliție. Ceilalți polițiști aruncară și ei în mare grabă uniformele pe care le purtau și rămaseră în salopetele pe care le purtaseră pe dedesubt — salopete care nu le jenau mișcările.

— Pe-aici ! zise conducătorul grupului și, dînd la o parte un raft încărcat cu parfumuri și borcănele de cremă, deschise un chepeng.

61

— Cine a plasat cordoane acolo, la măcelărie ? striga furios șeful poliției.

— Chiar ei ! raportă în poziție de drepți un ofițer. În subteran, în timpul luptei cu poliția și serviciul special, au dezbrăcat cîțiva polițiști morți. Și-au pus hainele lor.

— Bine, bine, dar cordoanele ?

— Ca să fie siguri că n-o să-i deranjeze nimeni cît traversează strada, au chemat mai multe plutoane de poliție... au organizat un cordon și au șters-o.

— Cu ajutorul poliției ! bombăni furios șeful poliției.

62

Dezorientați, polițiștii trăgeau la întîmplare, pe mai multe străzi. Înconjuraseră mai multe cvartale, căci nu știau precis cu ce clădiri avea legături magazinul de cosmetice.

Șeful poliției conducea personal detașamentul puternic care pătrunsese în magazin.

Cînd deschiseră chepengul, văzură că nu mai există scară pe care să coboare. Planul de salvare fusese, după toate semnele, elaborat minuțios. Abia cînd aduseră o scară de frînghie, văzură că a dispărut coridorul : chepengul se deschidea asupra unui tub închis la capăt, ușa dispăruse. Încercară s-o identifice prin ciocănituri, prin mici explozii, dar pierduseră timp. Cînd găsiră galeria prin care fugiseră Mușat cu însoțitorii săi, îngustul coridor era blocat de moloz : urmăriții puseseră o bombă.

Șeful poliției se așeză pe un pietroi și își cuprinse tîmplele în mîini.

63

Ca să nu facă zgomot, salvatorii lui Mușat provocaseră un soi de „explozii amînate".

Exploziile mici, pierzîndu-se în zgomotul marelui oraș, avuseseră loc cu o zi înainte. Pietroaiele și molozul fuseseră strînse cu grijă la loc, așa încît coridorul era practicabil. Însă după trecerea detașamentului, cîte un capac mare din plafonul coridorului, tras cu lanțuri, se prăbușea la pămînt, podidit de pietroaie și moloz : se producea astfel o „explozie cu repetiție", cum îi explica lui Mușat compatriotul său.

Astfel, izolat de urmăritorii lui prin cîteva coridoare explodate, Mușat se pomeni ajuns fără riscuri în cu totul alt cvartal, unde nici nu se auzea zgomotul luptei. Însoțitorii erau acum doar patru — restul se împrăștiaseră pe drum — și nu mai aveau arme cu ei.

Omul înalt cu păr alb răsuflă uşurat, îşi dezveli dinţii într-un surîs cuceritor şi spuse:

— Uf, am scăpat! Să urcăm, ne aşteaptă afară două maşini. Te pansăm în maşină.

64

Casa era săpată în stîncă, iar terasa era suspendată de-a dreptul deasupra mării; stînd pe terasă, aveai senzaţia că eşti pe vapor. Dacă însă îţi întorceai privirile de la furiile obosite ale mării, puteai zări de pe un cot al terasei o îngustă fîşie de pădure, dincolo de care strălucea în înserare un lac cu apă dulce. Un soare diform, roşu, parcă topit de bucuria somnului, se scufunda în mare; valurile călătoreau tăcute, rînduri-rînduri de oşteni cu zale argintii, care se repezeau la asaltul unor stînci cenuşii, sfărîmîndu-şi piepturile în explozii de stropi şi spume. Şi iarăşi şi iarăşi îşi reînnoiau asaltul, ca un puls gigantic al mişcării fără de moarte. Numai cine a zăcut în spital de o boală grea poate să ghicească lăcomia liniştită, voluptatea filozofică cu care ochii lui Muşat gustau verdele sfios al pomilor uşor clătinaţi de briză, îndărătul cărora lacul îşi trăia clipele de linişte dinaintea intrării în noapte.

Lungit în şezlong, Muşat îşi mişca fără ţintă mîna dreaptă, fericit că rana de la umăr merge spre vindecare, iar stînga i se odihnea pe braţul Marietei.

Aşa îi găsi omul înalt cu părul alb, cel care îi salvase din subteranele poliţiei.

— În sfîrşit! exclamă Muşat strîngîndu-i mîna. De patru zile întreb de dumneata!

— Am vrut să vă las timpul să vă odihniţi şi să vă întremaţi.

— Asta i-am spus şi eu, interveni soţia lui Muşat, scăldînd necunoscutul în lumina ochilor ei albaştri. Dacă ar fi fost vreo primejdie, nu ne-aţi fi lăsat să ne odihnim aşa.

Faţa celuilalt se umbri.

— Primejdie există, dar e nevoie să stăm pitiţi aici. Toate graniţele sînt alarmate, ei ne caută peste tot. V-am adus şi ziarele. Valul grevelor e în scădere; situaţia, deocamdată, se „normalizează". Capitaliştii se folosesc de numele dumneavoastră ca de un paratrăsnet.

Muşat parcurse în grabă titlurile de o şchioapă care-i înconjurau fotografia: „Spionul dispărut", „A furat oare Muşat secretele noastre chimice?", „Unde s-a ascuns romînul", „Serviciul secret pe urmele lui Muşat" şi altele de acelaşi fel.

— Mă plictiseşte, zise el. Sînt un om unilateral. Decît zece reportaje senzaţionale despre mine, prefer să citesc o singură recenzie ştiinţifică despre altul, dar să fie bine scrisă, domnule...

— Cristea, îl completă celălalt surîzător. Nici n-am apucat să mă prezint: Traian Cristea. Sînt muncitor din Blacktown, preşedintele comitetului romînilor revoluţionari.

— Şi toţi cei care ne păzesc acum sînt romîni? întrebă emoţionată Marieta Muşat. Atît de mulţi?

— A, nu, nici vorbă de aşa ceva. Ne ajutăm unii pe alţii — italieni, mexicani, cîţiva irlandezi, americani, toridieni —, oameni din mişcarea revoluţionară. Căci nu vreau să vă ascund nici o clipă că sînt comunist.

Spunînd acestea, Cristea îşi alese un fotoliu masiv, îl ridică fără

efort cu o singură mînă și se așeză confortabil în fața soților Mușat. Purta haine de sport dintr-o stofă modestă, fără strălucire, dar trainică și bine tăiată. Poate nu era costumul atît de bine făcut, pe cît cădea de bine pe trupul înalt, lipsit de rotunjimi. Părea un om de vreo patruzeci de ani, cu părul albit înainte de vreme și rărit deasupra frunții. Corpul tînăr încă, obișnuit cu mișcarea în aer liber, purta un cap inteligent și surîzător: gură largă cu dinți sănătoși, un nas cam mare, ochi verzi care priveau drept în față. Răspîndea o plăcută aromă de pipă și, așa cum stătea confortabil în fotoliu, părea mai curînd un liniștit sportsman englez decît un revoluționar din Blacktown.

— In toată aventura asta, rîse Mușat, dumneata ești singurul om care se află la locul lui. Ai toate trăsăturile unui erou de roman, dintre aceia iuți și mușchiuloși, care doboară șase adversari dintr-o singură lovitură.

Cristea rîse, făcînd semne de protest cu mîna.

— Zău, zise inginerul, eu nici nu știu cum de-am reușit să-l pocnesc pe Bigellow atît de bine cu telefonul în creștet; mă simt ca vai de capul meu: slăbuț, cu doi copii și o nevastă după mine, n-am tras un foc de revolver în viața mea și amețesc cînd îmi lipsesc ochelarii.

Cristea privi cu coada ochiului spre soția lui Mușat, așteptîndu-se ca ea să protesteze. Și, într-adevăr, plină de patimă, ea se repezi:

— Să nu se supere domnul Cristea, dar eroii romanelor moderne nu mai sînt cei care știu să se bată. Le-au luat locul oamenii de știință, savanții, iar tu, dragul meu, ești savant, altfel nici nu te-aș iubi. Dar — știi — de loc nu te-aș iubi!

Mușat, amuzat, înălță din umeri și tresări: durerea îi amintise că nu e bine să-și miște umărul drept.

— Ei, drăguțo, in romane oamenii de știință trebuie să fie bătrîni și cam distrați, izolați de lume și să nu mănînce atîta bătaie cîtă am mîncat eu.

Cristea încetă să mai surîdă și spuse grav:

— Dacă-i vorba să lăsăm gluma deoparte, rezistența dumneavoastră a fost admirabilă.

Părea emoționat, și vocea îi tremură:

— Cît despre mine, domnule Mușat, decît să mă bat pe aici prin subteranele Toridei, aș prefera să duc o existență socialistă, iar boxul să-l practic cu mănuși, pe ring, în orele libere. Vă invidiez, cred că o să vă întoarceți în țară.

Marieta și Cristea ar fi vrut să se mențină cît mai mult în astfel de generalități: inginerul mai era încă slăbit de rana de la umăr și de urmele chinurilor suferite. Dar Mușat, de îndată ce auzi cuvîntul magic „țară" — și încă rostit pe romînește! —, își pierdu răbdarea:

— Care e situația? Unde ne aflăm?

Stărui atît și amenință atît că se va pune în „grevă medicală" dacă nu i se spune imediat tot ce-l interesează, încît Cristea, pînă la urmă, fu nevoit să-i dea toate amănuntele.

Se aflau, spuse compatriotul lui Mușat, într-o vilă la granița de sud a Toridei. Încă înainte de evadarea lui Mușat, grupul condus de Cristea începuse să pregătească trecerea peste graniță. Acum însă toate granițele erau păzite cu cea mai mare atenție. Oamenii lui Cristea luaseră primele contacte cu trei grăniceri, dar trebuiau să lucreze încet, cu mare prudență, să nu se dezvăluie de la început, pentru a putea organiza o „trecere" sigură. Cristea nădăjduia că pînă în două săptămîni va putea pune la punct întreaga „trecere".

Pînă atunci, locul în care se aflau le oferea deplină siguranţă.

— Sîntem acolo unde nu visează nici poliţia, nici „Wessemer"-Orsini, nici serviciul secret al lui Bigellow şi nici măcar Rockepont.

Şi, rîzînd, Cristea spuse că se aflau într-o vilă uitată a lui Rockepont.

— La patruzeci de kilometri de aici, explică el, se află uzinele „Textinghouse", secţia Blacktown. Rockepont vine cîteodată pe aici să inspecteze personal uzinele: trage aici, înoată în lac sau în mare, pescuieşte, vînează, iar cînd vrea să meargă la uzină, se suie într-unul din cele două helicoptere ale sale, şi e acolo imediat. De cîţiva ani, am început să mă ocup de administratorul vilei: parcă simţeam că o să avem cîndva nevoie de adăpostul ăsta.

Le explică surîzînd că Rockepont, care nu putea suferi să mănînce orice (i se părea mereu că e asaltat de microbi) şi nici să-l îmbrace oricine, aducea de obicei cu el în avion bucătarul, valetul şi alţi oameni de serviciu. Vila avea zece agenţi, dar acum, de cînd cu grevele, agenţii dormeau în uzină.

— Mai mult, urmă el, o întîmplare nenorocită ne-a ajutat să izolăm vila complet. Fetiţa administratorului se îmbolnăvise de gripă. Cock, medicul care v-a examinat şi care e om de-al nostru, a pus un diagnostic fals, de poliomielită; nu risca nimic, căci simptomele cam semănau. După trei zile i-au dat fetei drumul din spital, dar vila a rămas semnalată, cu certificat, ca focar. Iar acum se cheamă că oamenii pe care-i vedeţi aici sînt, chipurile, o echipă sanitară care dezinfectează vila. Pe chestia asta, Rockepont, care e mereu obsedat de microbi, precis că nu mai calcă pe-aici cel puţin zece ani — şi Cristea începu să rîdă cu poftă:

— Mai curînd e în stare să-şi facă altă vilă! Nu ştiu dacă agenţii s-au speriat şi ei, dar au de furcă să împiedice greva în Blacktown; unul nu mai calcă pe-aici.

Figura lui Cristea îşi recăpătă gravitatea:

— Totuşi oamenii noştri stau mereu la pîndă, vigilenţi. Helicopterul, care e de un tip extrarapid, prevăzut şi cu două reactoare, se află permanent gata de drum. Trebuie să ne ferim de imprudenţe. Pînă una-alta, copiii pot să se joace liniştiţi.

Marieta fu zguduită de un fior:

— Totul e deci bine, dar... mi-e frică.

65

Spre deosebire de alţi miliardari, care se mîndreau cu jovialitatea lor, Rockepont nu zîmbea niciodată. De aceea, nu-şi pusese nicicînd candidatura pentru vreun post politic: serios cum era, n-ar fi reuşit vreodată să facă faţă campaniei de alegeri, cu lungul ei cortegiu de zîmbete fotogenice şi strîngeri de mînă. Anul 1965 va intra în istorie. căci a fost unul din puţinii ani cînd Rockepont a zîmbit. Acest eveniment s-a produs atunci cînd generalul Bigellow, şeful serviciului special al Toridei, a pătruns în biroul lui Rockepont purtînd pe cap un mare bandaj de culoare albă.

Din păcate, zîmbetul lui Rockepont nu a putut fi surprins de vreun fotograf, deoarece întrevederea dintre cei doi bărbaţi s-a desfăşurat în mare taină.

— Dragă Rockie, i-a spus familiar generalul, aş putea să te mint, să-ţi declar că „Wessemer" stă foarte bine şi să-mi lichidez scump par-

ticipaţia. Dar eu îmi depun cu încredere soarta în mîinile tale, ştiu că nu eşti răzbunător şi-ţi declar deschis : îmi pare rău de ce-am făcut. Vreau să mă întorc la „Textinghouse". Mai mult : îţi ofer întreaga forţă a serviciului secret pentru ca să-l găsim pe romîn.

— Ceva mai serios nu poţi să-mi oferi ? Dac-ai şti unde e romînul, n-ai veni să cazi la un acord cu mine : l-ai păstra pe Muşat ca pe o armă. Ia spune, Orsini ştie că eşti aici ?

— Mă jigneşti, declară Bigellow.

— De ce să te jignesc ? Doar la ultima şedinţă a consiliului „Wessemer" le-ai propus ălora să facem pace !

— Şi asta o ştii ? exclamă uimit Bigellow.

— Eu ştiu tot, vorbi Rockepont serios. Eu nu-s de la serviciul secret, ca să n-am habar pe ce lume mă aflu. Răspunsul meu e categoric: dacă vrei să te întorci, ai un pachet de doi la sută din acţiuni. Ai avut trei la sută : un procent ţi-l scad, ca pedeapsă că ai trecut la „Wessemer". In schimb, îmi dai pachetul tău de patru la sută „Wessemer".

— Dar e îngrozitor ! vorbi sufocat generalul.

— O fi, dar patru la sută „Wessemer" face mai puţin decît doi la sută „Textinghouse".

— Mă distrugi !

— Te înşeli. Acum cinci zile, cînd zăceai în subterane cu capul spart, am primit un telefon de urgenţă. Un prieten de-al tău mă înştiinţa că i-ar veni foarte uşor să te lichideze, iar vina ar cădea pe romîn. M-a întrebat ce să facă. Precum vezi, eşti în viaţă. I-am spus că nu-i frumos să ne distrugem unul pe altul. Ne-ar doborî comuniştii. Prin urmare, doi la sută !

— Dă-mi timp de gîndire. Mă sugrumi !

— Vai de mine, protestă Rockepont, gîndeşte-te cît vrei, nu te oblig de loc : trăim în lumea liberă ; numai să ştii că peste o săptămînă n-o să-ţi mai ofer decît 1,50 la sută. Iar dacă n-ai venit pentru tine, dacă ai venit pentru Orsini, spune-i din partea mea următoarele : nu accept decît capitulare totală. Dacă vrea să contopească „Wessemer" şi toate băncile şi fabricile lui „Textinghouse", va avea cinsprezece la sută, eu douăzecişicinci la sută, iar tu unu la sută. Aşa să-i spui lui Orsini : capitulare totală.

66

— Ticălosul... spuse Orsini.

Vorbea zîmbitor şi dulce, ca de obicei, dar Bigellow, deşi la serviciul secret trecuse prin multe, se înfioră ascultîndu-l.

— Ce facem ? întrebă îngrozit Bigellow.

— Mai avem o singură şansă : să-l găsim pe romîn. Dacă am avea formula pînzei care se înmulţeşte singură, Rockepont ar deveni mai respectuos.

În glasul lui suna o mustrare, şi generalul simţi nevoia să se dezvinovăţească :

— Zău, Orsini, crede-mă, am răscolit toată Torida ca să-l găsesc. Graniţele sînt blocate. Dacă ar fi singur, aş mai crede că a scăpat, dar cu soţie şi doi copii ? Iţi garantez că mai e aici, şi o să-l găsesc.

Orsini începu să se plimbe prin birou. Cînd şedea pe scaun, din cauza capului mare şi a umerilor largi, părea un om înalt : ridicat în picioare însă, apărea scund. Faţa lui feminină, cu ochi frumoşi, mărginiţi de gene lungi, părea visătoare, dar Bigellow se îngrozea uneori

în fața vulcanului de energie și cruzime pe care îl simțea clocotind în Orsini :

— Rominul n-a putut să fugă din țară. E aici ! vorbi într-un tîrziu căpetenia concernului „Wessemer".

— De unde știi ?

— Zău, Bigellow, parcă n-ai fi de la serviciul secret. Nu-ți dai seama ? Inflexibilitatea lui Rockepont dă de gîndit. Una din două : ori, știind că nu-l găsim pe inginer, încearcă să ne intimideze..., ori... te pomenești că o fi știind unde se află rominul.

— Greșești ! răspunse cu însuflețire Bigellow. Dacă ar ști, ne-ar spune-o pe șleau, ca să ne dea lovitura de grație. In 24 de ore ne-ar doborî !

— Și așa are o superioritate mare, zîmbi Orsini cu obidă. El iese din criză cu un stoc serios : uzinele lui de la Blacktown au lucrat tot timpul. Noi, paralizați de grevă, n-avem ce arunca pe piață acum, cît e momentul. Totuși tu ai dreptate : dacă ar ști, ne-ar zdrobi imediat...

Se mai plimbă puțin și se răzgîndi :

— Dar poate nu-i convine să ne avertizeze. Poate că îl tortureazǎ pe romîn și așteaptă momentul cînd acesta va scuipa afară formula ; poate se teme că, dacă ne avertizează, o să-l găsim mai iute pe romîn.

— Nu cred, zise Bigellow. El are stil. Dac-ar fi pus mîna pe romîn, ne-ar fi comunicat, ca să ne zdrobească, și în același timp l-ar fi depus direct în mîinile ministrului poliției sau ale prefectului, care-s oamenii lui. De acolo, nu mai puteam să-l scoatem noi.

— S-ar putea să ai dreptate, remarcă Orsini. Adevărul s-ar putea să fie la mijloc : Rockepont nu știe încă unde se află romînul, dar are unele indicii și speră să-l găsească înaintea noastră. Deci, dragă Bigellow, oricum o întoarcem, tot acolo ieșim : că serviciul tău trebuie să-l dibuie mai repede pe romîn.

Generalul își ridică brațele, neputincios :

— Avem destul de lucru și așa : spionaj, contraspionaj, senatorii încearcă mereu să controleze cum folosim fondurile de subversiune a Răsăritului ; crede-mă, Orsini, și așa am deplasat aproape o mie de agenți de la munca lor obișnuită la vînătoare după Mușat. Am obligații și față de stat.

Ca să-l impresioneze pe Orsini, lăsă deoparte morga de mare ofițer și își luă între mîini capul bandajat :

— Zău, nu mai știu ce să fac ! Am răscolit toate hotelurile, gările, am arestat sau îi filez pe mii de tipi de origine romînească, am vîrît încă două sute de agenți în tot felul de grupuri comuniste și revoluționare, poate dăm de urmele grupului ăla afurisit care mi l-a răpit pe Mușat de sub nas ! Altceva nu mai știu ce să fac ! Spune, ce mai vrei de la mine ?

Orsini, care rămăsese în picioare, se apropie de scaunul lui Bigellow, desfăcu mîinile generalului și, cu ironie, împingîndu-l ușor de bandaj, îi dădu capul pe spate și-l privi în ochi :

— Eu, generale, nu uita că sînt un simplu financiar. Nu-i treaba mea să te învăț meseria de șef al serviciului special. Dacă insiști însă — aceste cuvinte Orsini le rosti deosebit de dulce —, dacă insiști, o să-ți dau un sfat : mai caută în două locuri. Caută la poliție și caută la Rockepont. Doar ai mai văzut un exemplu : un pîrlit de inspector de poliție, printr-o întîmplare, ți-a răpit omul. A fost un ghinion pentru noi că Mușat s-a dus la consulat, dar poftim :

un simplu inspector de poliţie a izbutit să-l ţină la el aproape trei zile în şir, peste capul meu şi al lui Rockepont.

Bigellow, fără voie, scăpă un oftat de iritare.

— Cine l-a scos de acolo? Şi Orsini îşi agită degetele întrebător. Nici eu, prin serviciul secret, nici Rockepont, prin poliţie, ci o a treia putere. Dar poate să existe o forţă care să se compare cu noi? E vorba deci de o forţă care, fiind mai mică, poate că se ascunde sub pulpana unuia dintre noi. În locul tău aş căuta şi acasă, sub pat. Siguranţa lui Rockepont îmi dă însă de gîndit. Poate că Rockepont nu ştie încă unde se află Muşat, dar poate că e pe urmele lui. Trimite agenţi la poliţie şi la Rockepont! Cu vreo 2-300 de oameni, acoperi tot terenul! Grăbeşte-te, Bigellow!

67

Paraşuta — neagră pe fundul negru al cerului întunecos — nici nu se vedea; o clipă, omul avu impresia că nici nu există vreo paraşută. Smucitura violentă îl linişti deodată: acum nu mai cădea, cobora lin. Dedesubt nu se vedea nimic. Dacă pilotul a calculat greşit? Limba de pămînt era îngustă; într-o parte, marea; în cealaltă, lacul. Dacă o să cadă în mare? Sau în lac? Ştia să înoate, avea pregătit şi cuţitul cu care să se desfăşoare de paraşută, avea, în jurul trupului, şi colacul plin cu aer. Dar se temea de zgomot. Era sigur că misiunea lui e fără rost, era sigur că romînul nu poate fi ascuns tocmai într-o vilă a lui Rockepont şi cu atît mai puţin tocmai în această vilă. Dar tot atît de sigur era că vila, ca oricare din cele aproape o sută de vile de uz personal ale marelui miliardar, e păzită de „gorile". Il vor împuşca iute şi simplu. Dacă o să cadă pe pădurice? Ah, afurisit mai e să pici cu paraşuta tocmai deasupra pomilor!

Umbre cenuşii prinseră deodată să alerge neliniştite sub el, şi omul ştiu că e aproape de sol. Îşi desfăcu picioarele, se încordă să primească şocul a ceea ce putea să fie pămîntul, un pom sau apa.

Cînd îşi recăpătă cunoştinţa, zbura mai departe, se simţea suspendat, balansîndu-se în sforile paraşutei. Se pregăti, instinctiv, să primească şocul pămîntului, pe urmă îşi aminti că leşinase. Privi în jur, nu văzu aproape nimic, dar răsuflă uşurat: îşi dăduse seama că aterizarea s-a încheiat cu bine. Atîrna cu paraşuta prinsă de un copac. Se uită la ceasul fosforescent şi văzu că au trecut şapte minute de cînd sărise.

„E bine, e foarte bine! Inseamnă că am picat fără zgomot. Altfel, de mult aş fi fost în mîinile lor..."

După aproape o oră de eforturi — lucra încet, să nu facă zgomot — izbuti să strîngă paraşuta încurcată între crengi. O ascunse sub o grămadă de frunziş. Pe frunte i se prelingeau broboane de sudoare. I se părea că fiecare frunză mişcată din loc răsună atît de tare încît o aud nenumăraţi oameni care pîndesc înarmaţi în jurul lui, nevăzuţi.

Din pom, omul, care era un agent exersat, izbuti să repereze direcţia în care trebuie să se fi aflat vila. Se tîra încet, pe brînci, aşa cum învăţase să facă pe frontul din Coreea. După trei ore trecu prin dreptul unui pavilion in care patru oameni jucau cărţi, cu mitralierele sprijinite lîngă scaun.

Vila părea, pe dinafară, o clădire demodată, aşa cum le place cîteodată marilor milionari să aibă. Acoperişul îi era ţuguiat, ca la

casele de munte, deşi vila se afla la marginea mării. Omul cunoştea clădirea bine: cu cîţiva ani înainte, pe vremea cind generalul Bigellow lucra pentru Rockepont, cîţiva agenţi ai serviciului secrét fuseseră trimişi aici într-o misiune.

Se descălţă, legîndu-şi pantofii unul de altul cu ajutorul şireturilor şi petrecîndu-i pe după gît. Cu precauţii infinite, începu să se caţere pe un burlan, pînă ajunse pe acoperiş. Agăţîndu-se de olane, deschise un chepeng şi se strecură în pod.

Un altul ar fi socotit că partea cea mai grea a misiunii s-a terminat. Omul nostru ştia însă că abia acum începe greul: să se convingă dacă romînul se află sau nu în clădire şi, dacă da, să instaleze microfonul şi postul pitic de radioemisie, aşteptînd liniştit să-i vină în ajutor cîteva sute sau mii de agenţi.

68

Cristea îl înştiinţase pe Muşat că în două trei zile vor putea să fugă. Evadarea de la poliţie părea că se petrecuse cîndva, cu multă vreme în urmă, deşi abia de trecuseră şase zile. Muşat şi soţia sa dădeau semne că se obişnuiseră cu aşteptarea, iar copiii se jucau şi se împrieteniseră cu oamenii din gardă. Inginerul îl numea mereu pe Cristea, cu vădită admiraţie, „erou de roman" şi îi cerea amănunte despre organizaţia revoluţionară de care, pînă la evadare, nu mai auzise niciodată. Gesticulînd cu mîinile sale puternice, şeful grupului dădea cu plăcere tot felul de explicaţii în problemele ideologice şi politice care îi interesau pe soţii Muşat şi le vorbea despre viaţa care există în Rominia.

— Trebuie să vă întoarceţi cît mai iute, spunea el, iar eu unul vă invidiez: îmi pare rău că misiunea mea mă reţine aici.

De îndată însă ce venea vorba de amănunte în legătură cu organizaţia pe care o conducea, Cristea, atît de vorbăreţ cînd era vorba de probleme politice, devenea tăcut; cu zîmbetul său bărbătesc, deschis, căuta să schimbe vorba; Muşat nu i-o lua în nume de rău, părea dornic să arate că-şi dă seama că celălalt, după toate semnele, trebuie să respecte ceea ce numea „disciplină conspirativă". Nici măcar felul cum a aflat de invenţia inginerului şi cum a izbutit să intervină în acest caz complicat nu voia Cristea să-i destăinuiască.

— Principalul e că am aflat şi că guvernul nostru are nevoie de dumneavoastră.

Marieta îi urmărea din ochi pe cei doi bărbaţi cum stau de vorbă. Simţea că soţul ei, împovărat de taina pe care trebuise s-o păstreze atita vreme şi cu atîtea sacrificii, e bucuros să poată discuta cu un compatriot o descoperire care devenise bunul suprem al vieţii sale. S-ar fi părut că Traian Cristea, ca muncitor textilist, nu are destulă pregătire pentru a pricepe amploarea teoretică a invenţiei lui Muşat. Muşat însă declara mereu:

— Nu eşti prea tare în problemele tehnice, dar mă surprinde amploarea asociaţiilor dumitale teoretice.

Cristea zîmbea modest:

— Nu-i un merit al meu. Am fost educat în acest spirit. Un revoluţionar adevărat n-are voie să neglijeze teoria. Trebuie să ştie de toate. Uite, să luăm descoperirea dumneavoastră. E important, desigur, ca douăzeci de milioane de romîni să aibă la dispoziţie, aproape

gratuit, oricîtă pînză și stofă poftesc, ba să mai poată și exporta cîtă vor. Dar dacă ai un orizont mai larg și te gîndești că pe lume mai există, să zicem, 700 de milioane de chinezi, sute de milioane de indieni, sovietici, americani, toridieni, atunci aplicabilitatea invenției dumneavoastră capătă proporții fantastice. Chinezii, de pildă, care au muncit mii de ani pentru a „educa“ viermele de mătase, vor primi acum, după milenii, o răsplată întîrziată și înmiită a muncii lor.

— Nu e vorba chiar de gîndacul mătăsii, și Mușat zîmbi șiret. E adevărat că numai viermii i-am studiat vreo doi ani, la Dikiensotta și în alte părți; pustiul meu era obsedat, ajunsese să viseze viermi de mătase și noaptea, căci toate preocupările mele și ale casei se învîrteau aproape numai în jurul lor. Mai ții minte, Marieta, cînd mă certai că te neglijez și că ar fi trebuit mai curînd să mă căsătoresc cu o larvă de mătase?

— Nici acum nu înțeleg de ce n-ai făcut-o! spuse ea cu necaz.

Rîseră toți cu multă poftă, iar agentul din pod, care nu dormise toată noaptea, se folosi de acest zgomot ca să desprindă o scîndură din podea: microfoanele, cu amplificatoarele lor pitice, încă nu puteau prinde bine sunetul convorbirii. Mai ales că vreo cîteva gîngănii făceau zgomot, un zgomot care nu se auzea cu urechea liberă, dar care răsuna în membrana microfoanelor și era mai puternic decît zgomotele înăbușite de tavanul camerei de dedesubt.

— Punctul de pornire, recunosc, au fost viermii de mătase, spuse Mușat. În epoca de ofensivă a materiilor plastice, eram totuși invidios de superioritatea pe care izbutea să și-o păstreze, în multe privințe, mătasea. Mi-era necaz că niște viermi — fie ei viermi selecționați de către om de-a lungul cîtorva milenii, totuși niște simpli viermi — izbutesc să fabrice un fir de mai bună calitate decît cea a fibrelor artificiale — cel puțin în unele privințe. Mă gîndeam cu satisfacție la ursul pe care omul l-a detronat fabricînd o blană mai bună ca a lui, la hermina învinsă de ofensiva plastică și, cu părere de rău, la nutria încă neîntrecută.

În loc să stea liniștit, cum îi cerea medicul, Mușat se plimba cu pași repezi. Era obositor să-l urmărești cu privirea.

— Dacă te gîndești bine, toată munca de pînă acum a omenirii a fost fie aceea de a produce lucruri care nu se găsesc în natură — de la căruță și industria metalurgică pînă la televiziune —, fie de a ajuta natura să producă mai bine, ca în cazul agriculturii. De cîtăva vreme însă, specialiștii chimiei au început întrecerea cu specialiștii naturii; au fost la început cîteva fleacuri, de pildă nu se găsea destul fildeș pentru bilele de biliard, și atunci, în secolul trecut, s-a născut unul din primii produși ai chimiei moderne a plasticelor — celuloidul. Dar azi nu mai putem suporta să fim întrecuți de natură: eu, chimistul, mă înfurii cînd nevastă-mea le preferă ciorapilor de nailon pe cei de mătase naturală, mai ales cînd în Torida mătasea e încă atît de scumpă.

— Ca să vezi, rîse Marieta, eu am provocat invenția lui!

— Dar mi se pare că invidia dumneavoastră împotriva bietelor animale e o trădare, spuse Cristea. Parcă, înainte de a fi chimist, ați fost biolog. V-ați părăsit dragostea dintîi?

— Tocmai, tocmai! exclamă Mușat cu înflăcărare. Cred că biologul din mine începuse să aibă remușcări, deși încă nu-mi dădeam limpede seama de asta... Ideea mi-a venit cu totul pe neașteptate, la un film de copii. Cine crezi că mi-a dat ideea?... Nu, nu, nu-ți bate

capul degeaba că n-o să ghicești: elefanții! I-am văzut pe elefanți cărînd bîrne, muncind în fel și chip pentru om. Roxana, care era mică pe atunci, a început să-mi pună întrebări: dacă elefanții muncesc sau nu, și ce leafă au. Mi-am amintit atunci de o broșură marxistă pe care o citisem...

— Ați citit marxism? îl întrerupse Cristea cu vizibilă încîntare.

Mușat rîse cam stingherit:

— O singură broșură, din păcate. A unui biolog. Știi, am trăit în Torida cam izolați. Aș mai fi citit, dar o...

— Nu-i nevoie să te scuzi! D-ta ești, chiar fără lectură, mai marxist ca alții! Ești om de știință pur-sînge! Asta-i bună! la un film de copii care arată elefanți, să-ți amintești o problemă de tehnică: de una ca asta numai mintea superpreocupată a unui savant e în stare.

— O să vezi că există o strînsă legătură. Mi-a venit ușor să-i explic Roxanei care e leafa elefanților, dar dacă muncesc sau nu... Mi-am amintit cuvintele lui Marx, pe care le reținusem, că arhitectul cel mai prost îi e superior albinei celei mai bune prin aceea că își prefigurează în minte ceea ce va construi.

— Înțeleg, zise iute Cristea. Albina, în stupul construit de om, sau viermele de mătase, în crescătorie, nu pot realiza mai mult decît ceea ce îi mînă instinctul să realizeze. Elefantul, cărînd bîrne, participă la construcția casei prefigurate în mintea arhitectului indian. Elefantul, desigur, nu muncește ca omul, dar într-un fel participă la...

— E mai simplu! interveni Mușat, nemaiavînd răbdare să-l asculte. Gîndește-te la elefantul care, învîrtindu-se, acționează una din acele vechi pompe indiene de irigație sau la șoimul care se odihnește pe umărul vînătorului! Aceste animale — desigur, tot pe cale instinctuală, folosindu-li-se reflexele condiționate — au fost învățate să facă mai mult decît făceau cînd trăiau liber în natură. Domnul Bombix Mori sau Sericaria Mori, sau Antheraea Pernyi, de care m-am ocuapt eu mai mult sau oricare din acești domni și doamne viermi sau gîndaci — cum vrei să le spui — nu face decît atît: firul. Firul de mătase. Restul muncii — țesutul firului — îl lăsă pe seama omului.

— Înțeleg! Pentru prima oară în lume era vorba acum să apară o ființă care țese firul pe care l-a produs!

— Stai, stai, nu te grăbi!

Vocile celor doi bărbați se încălecaseră. Cristea începu și el să se plimbe prin odaia însorită, iar agentul din pod profită de acest zgomot ca să scormonească în vata de sticlă ce izola acustic odaia de dedesubt.

— Ai uitat de familia păianjenului, spuse Mușat. Păianjenul produce fire și tot el le țese. Ba și viermele! Ca să-și facă gogoașa, îi țese mai întîi suporturi în pom. Vasăzică, mi-am spus, există în natură embrionul, schița unui soi de textile pe care animalele le țes singure. Cum să le faci să muncească mai bine, mai mult, mai repede, mai trainic, să realizeze, gata colorată, pînza care ne-ar trebui? Asta era problema biologică, un simplu punct de pornire, abia zece la sută din întreaga problemă. Mai era o latură, oarecum și chimică: mai toate animalele astea care furnizează cu propriul lor corp substanțe necesare omului au un anumit soi de hrană aparte: fără nutreț nu poți obține lapte, fără dud nu poți obține mătase. Antheraea Pernyi nu vrea să mănînce decît frunză de stejar. Or, în comparație cu chi-

mia modernă, încăpățînarea asta a animalelor e tot ce se poate închipui mai anacronic și retrograd. Eu, chimistul, sînt foarte mulțumit să am ceva proteine la îndemînă — lapte, carne, sînge, ouă, ce-o fi — că-ți scot din ele te miri ce: mătase vegetală, lînă plastică, mă rog, ce vrei. Chimia e o știință omnivoră, n-are nevoie doar de dud sau doar de stejar.

Agentul din pod izbuti să potrivească microfoanele și merse cu îndrăzneala pînă acolo încît își aprinse o țigară. Era sigur că fumul, subțiat în pod, nu se va mai vedea afară, unde briza dimineții mai bătea încă. Dedesubt, Cristea, arătîndu-se captivat de expunerea inginerului, se așezase îndărăt în fotoliu și-și înfunda cu gesturi agitate pipa. Mușat, nefumător, se oprise să bea oranjada care îl aștepta într-un pahar, în vreme ce Marieta Mușat, auzind țipete, se dusese la fereastră să vadă ce-i fac copiii.

— Într-un cuvînt, zise Mușat, aveam nevoie de un animal care să producă fir mai iute și mai bine decît viermele, să împingă procesul de producție mai departe, adică să și țească. Și, ca să poată produce cantități colosale, să fie nemofturos, să se mulțumească cu orice găsește de mîncare, cu tot ce înseamnă substanță organică vie sau moartă, de la lemn pînă la bachelită, de la carne pînă la oseină și keratină.

Aici, auzind de pînza care devorează orice, se înfiorară cu toții: își amintiseră de momentele cumplite cînd Marieta și copiii fuseseră pe cale de a fi înghițiți de valurile pînzei albastre.

Agentul, cu țigara între degete, trebăluia de zor la aparatul de radioemisie.

— Zambila 65, șoptea el în microfon, Zambila 65! Zambila 65!

— Nu înțeleg un lucru, vorbea dedesubt Cristea, scuturîndu-și metodic pipa. Cum ai ajuns, de la căutarea unui animal care să fie un textilist multilateral, la găsirea unei pînze care să n-aibă nevoie de nici un fel de animal, deoarece crește singură?

— Da, Zambila 65, aici Zambila 65, auzi agentul din pod, cine ești tu?

— Te înșeli, zise Mușat, pînza nu crește chiar atît de singură pe cît ți se pare. Există un muncitor, unul foarte modest, căci e invizibil.

— Zambila 65? șopti întrebător agentul. Aici Îngerașul 48. Romînul a fost descoperit. E aici. Vă fac legătura.

— Probabil că tocmai acest agent invizibil stă la baza pînzei dumneavoastră! spuse Cristea.

— Se aude? întreabă omul cu microfoanele.

— Ține-te bine! zbîrnîi în răspuns Zambila 65. Să știi că ăia 10.000 de dolari promiși sînt ca și în buzunarul tău.

— Principiul invenției e foarte simplu, spuse Mușat. O să te convingi și dumneata chiar acuma...

69

„Zambila 65“ — sau, ca să-i dăm numele sub care l-am cunoscut pînă acum, generalul Bigellow — dăduse drumul la banda de magnetofon și acum asculta cu răsuflarea tăiată. Alături, cu alte căști la ureche, un interpret.

Se auzi un țipăt de femeie, apoi:

— Grig dragă, spune-le să se astîmpere. Se sărută în bot cu cățelul ăla. Gata, au stat destul afară, vine ploaia...

— Puiu, Roxana! strigă o voce de bărbat.

Se auziră cîteva strigăte slabe, probabil ale copiilor.

— Hai puțin pînă afară, vorbi vesel Mușat. Copiii vor să ne arate ceva. Hai, zău, că n-am mai fost de mult cu ei.

70

Bigellow nu știa ce să facă. Junghiuri de gheață îi străbăteau capul bandajat. Niciodată pînă la această afacere nu se simțise depășit de evenimente. Dar ce avea acest caz de-l copleșea într-atît? Încerca să-și dea seama de ce și nu izbutea. Ani de zile se achitase strălucit de munca sa ca șef al serviciului special. Și acum, cînd nici măcar n-avea ca adversar vreun spion rutinat, ci un simplu inventator, deodată se poticnise.

Explicația pe care Bigellow nu putea s-o găsească era totuși foarte simplă. Pînă atunci, calitatea principală a generalului fusese ascultarea deplină dată lui Rockepont și apoi lui Orsini. Serviciul special mergea bine pentru că era piesă componentă în angrenajul, mult mai puternic, al lui „Textinghouse" sau „Wessemer". Trecînd apoi din slujba lui Rockepont în cea a lui Orsini, ca să cîștige mai mult, generalul începuse, treptat, să se „strice": în loc de slujitor zelos, încerca să fie afacerist pe picioare proprii. Or, între rinoceri de talia lui Rockepont sau Orsini, generalul nu putea să manevreze bine; nu-și dădea seama ce se întîmplă, nu vedea că arma lui — serviciul secret — nu poate lucra contra angrenajelor gigantice care o născuseră. Dar, observînd că în afacerea Mușat nimic nu-i mai reușește și simțindu-și capul umflat de durere, începuse să-și piardă încrederea în el și să creadă că are ghinion.

Se gîndi să-i vîndă lui Rockepont secretul, să-i spună unde se află romînul în schimbul unui cîștig avantajos. Dar una din două:

Ori Rockepont el însuși îl adăpostea pe romîn — fapt foarte probabil, de vreme ce Mușat se afla la vila miliardarului —, și atunci „secretul" pe care voia să-l vîndă Bigellow nu valora pentru Rockepont nici cît o ceapă degerată.

Ori misterioasa „bandă a 3-a", vreun grup comunist, îl ascunsese pe Mușat aici, fără știrea lui Rockepont, dar și atunci miliardarul, profitînd de faptul că romînul îi este la îndemînă... „Nu, nu — își zise Bigellow —, tot la Orsini am de cîștigat mai mult. Dar dacă aș pune mîna pe Mușat și i-aș păstra pentru mine însumi? Atunci i-aș băga în cofă și pe Orsini, și pe Rockepont."

Ideea îl ispitea, dar o respinse, căci începuse să-i fie frică. Își aminti cele povestite de Rockepont: cum el, Bigellow, era să fie omorît în subterane și cum Rockepont l-a iertat. Asta numai pentru că n-avea interes să-l omoare și pentru că „cei mari" respectau între ei anumite reguli ale jocului. Dar dacă Bigellow ar fi devenit o amenințare directă de ruină pentru ambele concerne, nici Orsini, nici Rockepont nu erau oameni să ezite.

— Nu, conchise în gînd Bigellow, n-ar fi cinstit: Orsini e cel care mi-a spus să caut la poliție și la Rockepont. Trebuie deci să rămîn cinstit față de ei.

Și, deși frica și nu cinstea îl făcea să gîndească astfel, Bigellow se simți înălțat în propriii săi ochi.

71

Orsini, chemat la telefonul lor secret, tresări de bucurie cînd auzi despre ce e vorba.

— Vreau să trimit imediat o mie de oameni! declara voios Bigellow. În felul acesta, nu ne mai scapă el!

— Să nu faci cumva prostia asta! sări Orsini. Cu o mie de oameni îl prindem noi pe Mușat cu siguranță. Dar ce facem cu invenția? Doar mi-ai spus că fusese torturat și nu i-a spus nimic inspectorului Nostril. Zău, Bigellow, doar lucrezi la serviciul secret, ar trebui să știi mai bine ca mine că un cîine din ăsta e în stare să moară în chinuri, dar să nu scoată un cuvînt!

Bigellow, deși mustrat, se înveseli: „Am făcut bine cînd i-am spus lui Orsini, vezi? Altfel, trimiteam o mie de oameni și stricam toată treaba". Acum era liniștit: simțea că hățurile întregului caz au trecut în mîna exersată a lui Orsini.

— Ți-am spus totul, dragă Orsini. Sper să capăt fără greutăți pachetul ăla de acțiuni. Iar agentului care-l va găsi pe romîn i-am promis 20.000 de dolari.

— Fii liniștit, răspunse Orsini, n-o să mă tocmesc. Uite ce ai de făcut: în primul rînd să te asiguri că Rockepont, în caz că nu știe unde-i romînul, va fi indus în eroare. Trimite cu vîlvă o sută de oameni în altă direcție, fă ce știi, numai să-l încurci.

— Și Mușat?

— E clar: din ce mi-ai spus, reiese că stă de vorbă, în romînește, cu unul de-ai lui... Nu-i legat, nu-i torturat: înseamnă că asta e forța aceea necunoscută pe care n-o puteam dibui. Așa că e simplu: deocamdată să încercăm să prindem la microfon tot ce se poate prinde. Iți trimit trei oameni de-ai mei să coordonăm acțiunea cu agenții tăi strecurați în grupurile de stînga; poate că pe calea asta aflăm ceva. Tu să-mi faci legătura cu microfoanele.

— E greu, din motive tehnice. De la Blacktown pînă aici e un întreg releu! Dar mai ales n-avem timp: inginerul a plecat puțin în curte cu copiii, se întoarce acum, tocmai urma să spună principiul. Așa că, încheie Bigellow nu fără mîndrie, vino tu pînă aici.

— Viu, șuieră Orsini. Numai să nu trăncănească în curte, departe de microfoane. Să spună în curte formula, iar sub microfon să vorbească de altceva. Ar fi un ghinion groaznic!

72

Începu să plouă des și liniștit. Marea era ca de plumb, valurile se mișcau greoaie și negre sub cerul umed și întunecos.

— Haideți mai iute! își îndemna Mușat copiii. Și dacă vă mai prind că pupați potaia asta, o să vă trag o bătaie să mă pomeniți.

— Nu te pricepi tu la bătaie, tăticule, rîse Roxana. Dacă ar trebui să ne bată domnu' Cristea, atuncea da, ne-am speria.

Dar Puiu, grav, se interesă:

— De ce să nu-l sărutăm? Tex e un cîine foarte drăguț. Ne jucăm cu el de-a indienii. Din cînd în cînd ne sărutăm. E tare drăguț.

Pupăciosul Tex, un griffon care se cam plictisea de cînd fata administratorului fusese bolnavă și care acum era pur și simplu încîntat de vizita celor doi copii, auzindu-și numele, țopăi vesel și schiță niște figuri ca de dans, îmbiind copiii să fugă după el.

— O fi el drăguţ, zise Marieta Muşat, iuţind pasul să se adăpostească mai iute de ploaie, dar are microbi.

— Tăticu mi-a zis odată că există microbi deştepţi şi simpatici.

Mama îi aruncă soţului ei o privire mustrătoare, iar tăticu, ştiindu-se vinovat, îşi plecă privirile şi interveni stînjenit:

— Microbii de cîine nu-s simpatici. Dau boli. Ai mai avut tu odată panglică.

Cristea păşea tăcut alături, rîzînd pe înfundate.

— Tăticule, stărui Puiu, atunci nu putem să-i stelirizăm botul?

— I-aţi strica mirosul. Şi pe urmă, nu ştiu ce plăcere e asta să săruţi un cîine.

— Şi pe urmă, improviză Cristea, dacă vă jucaţi de-a indienii, atunci nu-i bine să-l sărutaţi pe Tex. Indienii nu-şi sărută animalele.

— Dar ce nevoie are Tex de miros? E cîine de vînătoare?

Ajunseseră sub streaşina vilei. Puiu, care mai avea de pus vreo patruzeci şi patru de întrebări, renunţă resemnat.

Peste zece minute, stăteau toţi în jurul marii mese rotunde în odaia învecinată terasei, iar un om îmbrăcat în salopetă albastră aşeza în faţa fiecăruia o ceaşcă de ceai fierbinte. Marieta ştia din experienţa zilelor trecute că oamenii aceştia discreţi nu intră uşor în vorbă cu ea; păstrau o disciplină a tăcerii şi nu erau expansivi decît cu copiii. Arătînd din cap spre omul care, după ce adusese în tăcere fursecuri, închidea uşa după el, Marieta întrebă:

— Nu se simte prost? E un luptător politic, probabil muncitor, şi acum face oficiul de chelner. Am încercat să-l ajut odată, dar nu m-a lăsat.

Cristea îşi turna rom în ceai.

— Chelner e o meserie ca oricare alta, spuse el. Avem şi chelneri în rîndurile noastre. Tovarăşul acesta nu e chelner — se şi vede asta după stîngăcia lui —, dar el ştie că face o muncă utilă, că, ascunşi cum sîntem, nu putem să chemăm valeţii lui Rockepont să ne servească.

Orsini, la Otlonto, auzi cu o atenţie încordată traducerea pe care i-o făcea interpretul şi îi spuse lui Bigellow:

— E clar! Rockepont nu ştie. E un grup comunist. Ai luat măsuri să-l pui pe Rockepont pe-o pistă falsă?

Bigellow începu să-i raporteze pe larg măsurile luate cînd interpretul, care era încălzit de perspectiva unui mare cîştig şi făcea exces de zel, le spuse iute:

— Fiţi atenţi! Copiii au ieşit din odaie. Încep iar să discute.

Într-adevăr, după cîteva minute, discuţia alunecase din nou la zguduitoarea invenţie a lui Muşat.

— Nu ştiu, spunea Cristea, dar tare neplăcut mi-ar fi să umblu îmbrăcat în... microbi! Căci agentul invizibil de care vorbeaţi adineauri trebuie să fie, probabil, nişte microorganisme.

— Eşti pe aproape, glăsui Muşat privindu-l în ochi. Şi ce vezi rău în microorganisme?

— Păi... de ce nu i-aţi lăsat pe copii să sărute cîinele?

— Ai prejudecăţi, domnule „erou de roman"! — şi Muşat începu să rîdă. Sandvişul pe care tocmai îl bagi în gură cuprinde, sub numele de şuncă, o parte din cadavrul unui porc.

Fără să bage în seamă protestele soţiei sale, Muşat continuă necruţător:

— Stofa în care eşti îmbrăcat e ce-a rămas dintr-o piele de oaie. Pantofii pe care-i ai în picioare...

— M-am predat, m-am predat! exclamă Cristea rîzînd. Şi pe dinăuntru şi pe dinafară sînt căptuşit şi învelit cu animale sub formă de hrană şi îmbrăcăminte. Dar astea sînt foste animale, au fost prelucrate: şunca a fost preparată. Admite şi dumneata că m-aş simţi prost dacă şunca ar începe deodată să-mi guiţe în stomac. Una e un animal mort, alta e unul viu.

— Şi aici te înşeli! În primul rînd că, fără bacteriile de care eşti plin, organismul dumitale n-ar putea să digere şunca. Bacteriile nu guiţă, dar te asigur că le ai în intestine şi că-s vii...

— Alt subiect nu v-aţi mai găsit?! protestă iar Marieta.

Orsini înjură printre dinţi: intervenţia femeii ameninţa să abată subiectul convorbirii. Dar Cristea se folosi de întrerupere ca de un argument în favoarea sa:

— Poftim! Dezgustul propriei dumneavoastră soţii numai la auzul cuvîntului „bacterii" arată cît s-ar îmbulzi femeile să cumpere o pînză „microorganismică"!

— Vrei să mă necăjeşti, ştiu că nu crezi ce spui. Dar cine ţi-a spus că microorganismele pînzei mele sînt vii? De unde ştii că nu-s moarte?

— Ştiu! spuse Cristea. Ştiu precis, printr-o deducţie. Pînza se înmulţeşte singură, şi atunci are la bază organisme vii. Ori aţi inventat imposibilul, adică înmulţirea unor organisme moarte. Căci fără organisme, prin simplă reacţie chimică, nu văd cum ar putea creşte pînza. O reacţie care să înghită din proprie iniţiativă orice materie organică, să producă fire şi să le ţeasă...

— Ai dreptate, îl întrerupse Muşat. Pe cale pur chimică ar fi imposibil. Dar deducţia dumitale — ori vii, ori moarte, — mi se pare nevrednică de un dialectician. Sînt şi vii, şi moarte. Sau, mai precis: sînt vii cam a mia parte dintr-o secundă, cît durează intervalul dintre naşterea lor şi înmulţirea lor. Sînt vii, se înmulţesc şi mor imediat după înmulţire. Natura ne oferă mii de exemple de acest fel, care nouă, oamenilor, ni se par absurde: fiinţe care nu se nasc decît pentru a se înmulţi şi nu se înmulţesc decît pentru a muri imediat. De fapt, asta e metoda obişnuită a naturii: nu creează decît pentru a crea. Finalitatea am introdus-o noi, oamenii. Uite, dumitale ţi-a trecut prima tinereţe, natura nu mai are nevoie de dumneata şi începe să-ţi retragă părul din cap. Şi, pentru că veni vorba, n-ai nevoie de soluţie pentru creşterea părului?

Cristea, fără să-şi dea seama ce cursă i se întinde, îşi plimbă cam indispus mîna peste cele două golfuri care îi prelungeau în sus fruntea şi spuse:

— Da, un pic de păr nu mi-ar strica de loc. Chiar şi alb...

— Păi vezi! jubilă Muşat. Dar ce crezi dumneata că e părul? O îngrămădire de celule moarte. Şi, cu toate astea, cîte nu au scris poeţii despre părul iubitei! Lîna, unghiile, copitele, penele, părul, — totul, de la coarnele tari şi dese ale cerbului pînă la puful puişorului de găină, e, înainte de toate, keratină. Fiinţele mele sînt mari producătoare de keratină. Ele sînt invizibile chiar la microscop — la un miscroscop obişnuit — şi pier la reactivele chimice. Inspectorul Nostril a dat o fişie la analiză şi n-a putut afla nimic. Invizibile, ele produc, în cantităţi fantastic de mari pentru ele, o substanţă vizibilă: firul şi apoi pînza.

— Pare curios, spuse Cristea. Înseamnă că produsul e cel puţin de cîteva mii de ori mai mare ca producătorul.

— Catalizatorii, în chimie, şi mai ales enzimele, fermenţii, în biologie, joacă tocmai acest rol. Nu uita că pînza, înmulţindu-se, atacă doar materiile digerabile. Ea nu face decît să le schimbe forma, ea jonglează cu carbonul şi exultă atunci cînd întîlneşte nucleoproteine, în faţa cărora se simte cel mai bine şi reacţionează cel mai iute. Iar acum am să-ţi dau lovitura de graţie, domnule temător de microbi. Pot să te anunţ că, îmbrăcat cu pînza asta, vei scăpa de mulţi microbi, ajunge s-o laşi să se înmulţească numai cinci minute într-o odaie ca să atragă şi să distrugă milioane de microorganisme care plutesc în aer: le „înghite", le mistuie, le preface în pînză purificatoare. Mult însă nu e bine s-o laşi la loc închis.

Muşat se întrerupse, furat de un gînd, şi începu să rîdă:

— Din întrebările inspectorului Nostril, mi-am dat iute seama că bănuia existenţa unei bande care a furat lucrurile mele din dulap şi a pus balotul la loc. Dacă ar fi avut o pregătire ştiinţifică elementară, ar fi fost intrigat de mirosul greu care plutea în aer. In timpul înmulţirii, nu e bine să laşi pînza la loc închis. De altfel, dacă vreun trust ar vrea să-i dea o folosinţă războinică, această uriaşă mîncătoare de oxigen şi proteine s-ar dovedi o armă teribilă. Închipuieşte-ţi că arunci de la zece mii de metri înălţime o tonă de petice mici de pînză. Cad încet, căci sînt uşoare, cresc încet, căci n-au din ce, dar, o dată ajunse pe pămînt, pot înghiţi regimente întregi. Sigur că pentru asta ar fi nevoie de vreo cinci ani de perfecţionare, dar n-o să creez asemenea armă. E unul din motivele pentru care m-am ferit ca invenţia să cadă pe miinile lor.

Orsini, la microfon, rîse acru.

— N-ar exista nici o contraarmă? întrebă Cristea. Mi-aţi povestit că Nostril rupsese tivul batistei şi că aşa a ajuns să se pomenească cu un balot în birou.

— Tivul înseamnă o răsucire a pînzei asupra ei înşişi: fermenţii ce creează pînza nu mai au unde înainta, căci dau în faţa lor de keratina răposaţilor lor strămoşi. Din această clipă, ei intră în agonie. E o agonie pe care n-am experimentat-o, dar care, după calculele mele, durează zece-douăzeci de ani.

— Atît de mult?

— Da, ei n-au apucat încă să se înmulţească, şi atunci natura nu vrea să-i lase să plece din viaţă pînă nu-şi plătesc tributul. Ei rămîn aşa ca ursul în hibernare sau, dacă-ţi place, ca Frumoasa adormită; după zece sau douăzeci de ani, o simplă rupere a tivului îi face să-şi reia cursa, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

— E ciudat, zise Cristea. Dacă înmulţirea lor e împiedicată într-o direcţie, cum de nu se înmulţesc în altă direcţie? Pînza se propagă numai în lungime şi lăţime, dar nu se îngroaşă. Altminteri ar deveni diformă. Ciudate fiinţe, parcă ar exista un agent de circulaţie care le dirijează în sens unic.

Muşat începu iar să se plimbe prin odaie;

— Cu asta mi-am bătut capul foarte mult. De fapt, într-un sens, ăsta e chiar miezul descoperirii. Închipuie-ţi că un Bombix Mori, în loc să-şi depene firul pe o gogoaşă, ar învăţa să-l prepare şi să-l ţeasă de-a dreptul în pînză de mătase. Pare imposibil. Tot natura mi-a oferit răspunsul. Uită-te la albine: fagurii lor au o construcţie matematică riguroasă. Castorii fac diguri excelente. Există colonii de corali sau de saprofite care respectă cu sfinţenie o anumită arhitectură. O specie de floare are doar patru petale, alta doar cinci, un tip de insectă

are şase piciorușe, alta opt; trifoiul cu patru foi, floarea îl creează parcă numai ca să ne atragă atenția, printr-o excepție, asupra unei reguli obișnuite a ei — precizia, exactitatea. N-am reușit pînă acum să creez decît un singur tip de țesătură într-o singură culoare. Dar, cu vreo zece oameni capabili și de încredere, cărora să le pot împărtăși secretul, aș putea în vreo doi ani realiza tot ce se poate închipui în materie de culori și pînzeturi fine și să las departe, în urmă, toate fabricile de textile din lume.

La mii de kilometri depărtare, în Otlonto, auzind aceste cuvinte, Orsini se înfioră.

73

Mușat vorbea mai departe:

— Ceea ce importă cel mai mult e însă descoperirea principiului. Ani de zile am înnebunit de gelozie privind „mătasea broaștei", o plantă rudimentară, dar care mi se părea una din culmile măiestriei de textilist a naturii. Am cărat în spinare zeci de saci cu spirule. Știi ce sînt? Niște gîngănii mici care produc scoici. Mase uriașe de keratină, milioane de scoici pe care le lasă pe plăjile continentului american. Numai ele m-au apropiat de descoperire. Căci, domnule Cristea, am lucrat fără succes în vreo zece birouri de cercetări, unde trebuia să mă lupt ca să fiu lăsat să lucrez chiar și singur, noaptea; ziceau că sînt un nebun periculos. După ani de zile, am ajuns la concluzia că, pe pămîntul nostru, nu există suficiente elemente ca să se creeze o pînză ca aceea de care ți-am pomenit.

— Doar n-ați adus-o din Marte! replică Cristea, intrigat.

— Nu din Marte, dar dintr-o lume aproape la fel de necunoscută. Ideea mi-a venit tot printr-o asociație neașteptată, tot stînd de vorbă cu Roxana. Crescuse, începuse să-i placă mitologia. Trăgea cu urechea la ce vorbim noi. Trebuie să-ți spun că vorbeam uneori cu nevasta mea. Savanți care lucrează în sihăstrie or fi existat altădată, dar astăzi, în veacul colectivismului, omul de știință are nevoie de un permanent schimb de idei. Pe mine însă — care mă simțeam înconjurat de oameni teribil de individualiști, sau cel puțin nesiguri, la un stăpîn necruțător ca „Textinghouse" sau „Wessemer", care m-ar fi înghițit cu invenție cu tot de-ar fi știut ce pregătesc — pe mine, așadar, tăcerea mă înnebunea. Și de aceea, deși Marieta mea nu-i specialistă, vorbeam cîteodată cu ea. Aveam în vremea aceea două obsesii. Prima era noua descoperire a sovieticilor în domeniul acidului ribonucleic. Știi probabil că anii trecuți cîțiva savanți sovietici au pătruns mai adînc în structura acidului ribonucleic și deci a mecanismelor care dirijează ereditatea. Asta m-a bucurat nespus de mult, căci fără descoperirea lor crearea ființei „pînzogene" ne-ar fi cerut mii de ani de transformări lente: aș fi rămas ca grecul acela care a inventat acum vreo trei mii de ani motorul cu aburi, dar care, din cauza tehnicii rudimentare a vremii lui, n-a jucat nici un rol în evoluția omenirii decît cel mult ca unul din creatorii de jucării și curiozități. Fără descoperirea sovieticilor, aș fi trebuit să mă resemnez și eu cu ideea că peste vreo cîteva mii de ani va apărea cine știe ce Stephenson care va avea posibilități să realizeze ce n-am putut eu realiza din lipsă de mijloace. A doua obsesie a mea erau nucleoproteinele, albuminoidele, în general materia vie și combinațiile orga-

nice. Roxana, care citea legende mitologice, m-a întrebat într-o bună zi:

— Tăticule, „substanțele proteice" de care vorbești sînt substanțe făcute de Proteus?

I-am explicat, ca la școală, că proteicele sînt compuși naturali, ca părul, fibrina, albușul din ou, cuprinzînd toate aminoacizi. De atunci numele lui Proteus a început să mi se învîrtă în minte. De cîte ori mă gîndem la descoperirea mea — și mă gîndeam tot timpul — îmi venea în minte numele vechiului zeu. Și atunci, ca să scap odată de obsesia asta, am luat și am analizat personalitatea lui Proteus. Rudă cu Neptun, stăpînul mărilor, Proteus are darul profeției și știe întotdeauna adevărul. Dar nu vrea să-l spună. Dacă nu izbutești să-l iei pe nepregătite, se ferește de tine, se deghizează, ia alte forme. Asta, într-adevăr, amintea de invenția mea: o taină a naturii, ascunsă, pe care natura nu mă va lăsa s-o surprind decît pe nepregătite. Dar semănau, și mai mult, în altă privință. Proteus, din cauza neîncetatelor sale schimbări de înfățișare, a devenit un simbol al schimbărilor. Or, eu căutam o materie cu proprietăți atotschimbătoare, o ființă proteică în stare de a transforma orice materie organică în valuri de pînză.

Aici Mușat se întrerupse din plimbare, se repezi la fotoliul in care se înfundase Cristea, îl trase de braț și îl duse în fața ferestrei. Mîna stîngă și-o petrecuse pe după umerii Marietei. Se uita la valurile plumburii care, izbite de stîncă, lăsau să se vadă o clipă trîmbe imense de spumă albă: era o reprezentare grafică, în culori, a unui țipăt, un țipăt al valului izbit de stîncă, țipăt de durere sau îndemn la asalt.

Pauza îi făcu pe Orsini și Bigellow să se privească îngrijorați: nu cumva tocmai acum, în momentul suprem al descoperirii, cei doi vor fi ieșiți din odaie? Agentul din pod nu mai putu să reziste și își aprinse a doua țigară.

La fereastră, o bună bucată de vreme, cei trei priviră gînditori marea, fiecare cu gînduri diferite.

— Simțeam, vorbi Mușat într-un tîrziu, că mi-a scăpat tocmai trăsătura principală a portretului lui Proteus. M-am uitat într-o mitologie și mi-am amintit. Toate valurile mării nu erau decît milioane de forme înșelătoare pe care Proteus le trimitea la suprafață pentru a-și ascunde adevărurile. M-am gîndit cu recunoștință la filozofia poetică a vechilor elini: ei legaseră ideea de schimbare de valurile mării. Ei îmi arătau, după mii de ani, că zeul schimbărilor șade în atotschimbătoarea mare și că adevărul se ascunde sub valurile mării. Atunci am sărit în picioare și am strigat: „Aici e! Mă arunc în mare!", și Marieta s-a speriat că, în sfîrșit, momentul mult temut de ea a sosit și că soțul i-a înnebunit, dar eu am sărutat-o și am rîs, că nu sînt nebun, și i-am povestit că pămîntul nostru e un pîrlit față de mare, că acolo, în mare, sub valurile schimbătoare, se află o faună și o floră mult mai bogate decît cele de pe pămînt. După o lună de certuri, m-am mutat la alt laborator, situat la marginea mării, și trei zile mai apoi făceam prima mea coborîre sub valurile oceanului, într-o sferă de sticlă. Știam că Proteus nu-mi va oferi de-a gata ceea ce îmi trebuie. Dar mă gîndeam să încerc o îmbinare a diferitelor organisme anaerobe și aerobe, de mare și de pămînt, să

folosesc acizii ribonucleici la presiuni schimbate, sub acţiunea unor iradiaţii gama, încercînd să provoc o înmulţire prin sciziparitate, paralel cu o keratinizare unidimensionată, adică... dar lasă, intrăm într-un domeniu mult prea complicat, te plictisesc.

— Nu, nu! stărui înflăcărat Cristea, desigur că nu înţeleg tot ce-mi spuneţi, dar vă asigur că e de-a dreptul palpitant. Dacă nu mă înşel, ne-am apropiat de sîmburele, sau, cum aţi zice, de nucleul descoperirii dumneavoastră.

— Întocmai, îl aprobă Muşat.

74

Rockepont, înalt şi uscăţiv, îl privea de sus în jos pe măruntul şi rubicondul şef al serviciului Balcani.

— Am impresia că Bigellow m-a mirosit, spunea acesta. În ultimele zile a început să ia măsuri singur, pe furiş, deşi afacerea Muşat e oarecum o afacere balcanică, de resortul meu. Pentru mine e un risc de a...

— Te priveşte, îl întrerupse rece Rockepont. Ce ai de raportat?

— Cei o sută de agenţi au plecat într-o direcţie falsă. Cred că special ca să vă inducă pe dumneavoastră în eroare.

— Vasăzică Bigellow crede că romînul e în alt loc?

Omuleţul se înfoie, dar nu prea mult, căci era totuşi în prezenţa marelui Rockepont, şi spuse:

— Bigellow a făcut o manevră formidabilă, pe care sînt sigur că n-o ghiciţi. Nici eu n-am izbutit s-o aflu decît după...

— Spune mai repede, lasă vorba de pomană!

— Filează toată poliţia din Otlonto şi toate vilele şi fabricile dumneavoastră din Torida.

Rockepont tresări:

— Dar ce să aibă cu fabricile şi cu vilele mele?

— Ei cred că romînul s-ar putea să fi fost ascuns de dumneavoastră.

— Bine ar fi, oftă Rockepont.

— Vasăzică dumneavoastră nu ştiţi nimic de aşa ceva? îl întrebă şeful serviciului Balcani.

— Fleacuri. Am observat eu că de cînd l-a pocnit romînul cu un telefon, în capul lui Bigellow sună „linie moartă".

— Eu v-aş sfătui să luaţi mai în serios eventualitatea asta. S-ar putea ca romînul să fie ascuns la o vilă de-a dumneavoastră fără să ştiţi.

— Bine, bine, îi zise Rockepont cu aerul cuiva care e plictisit de fleacuri şi vrea să scape mai iute de interlocutor.

După ce şeful serviciului Balcani se retrase, pe faţa lui Rockepont reapăru obişnuita lui expresie de încordare. Apăsă pe un buton şi întrebă:

— Alo, Jimmie, eşti acolo?

— Da, da!

— Cîţi oameni poţi mobiliza pînă într-o oră pentru o acţiune mare?

— Oricîţi.

— Atunci într-o oră să ai pregătiţi o mie de oameni.
— Aoleu, păi nu m-am gîndit la chiar atît de mulţi.
— Te priveşte, zise Rockepont. Pune-ţi aghiotanţii să-i strîngă şi vino-ncoace să discutăm mai amănunţit. Trebuie să acţionăm repede şi cu toată forţa.

75

Muşat rămăsese cu faţa la mare. Era îmbrăcat într-un costum de „homespun", puţin cam larg pentru el. Figura-i smeadă, slabă şi musculoasă, cu ochi negri care alergau agitaţi sub o frunte mereu încreţită întrebător, avea acum întipărită pe ea un aer de blîndeţe şi ironie, ca şi cînd vederea mării i-ar fi stîrnit cine ştie ce gînduri. Stătea aşa, cu mîna stîngă petrecută după umărul soţiei sale, iar Cristea tăcea demonstrativ, în semn de respect pentru măreţia care o ghicea îndărătul simplităţii acestui om. Muşat fusese măreţ în suferinţă, în rezistenţa la torturi, în patriotism şi se dovedea acum măreţ în gîndire. Cristea dădea semne că ar fi vrut să-l mai audă vorbind — doar se apropiaseră de miezul descoperirii lui Muşat —, dar inginerul, după ce rostise cuvîntul „întocmai", a rămas pierdut, cu faţa la mare.

— Sînt un om simplu, un autodidact care a învăţat ceva filozofie, spuse Cristea într-un tîrziu, dar eu găsesc că descoperirea dumneavoastră este, într-un fel, cea mai mare descoperire umană care a existat vreodată de la descoperirea focului pînă azi. Într-adevăr, aburul, electricitatea, atomul n-au însemnat decît descoperirea unor noi forme de energie. Descoperirea focului a inaugurat era de prelucrare a naturii de către om. Descoperirea dumneavoastră, într-un fel, marchează o revenire dialectică, pe un plan infinit mai înalt, la altă etapă. În faza primitivă, omul lua de-a gata din natură ce găsea: fructe, carne crudă, blănuri. Beţele, uneltele, focul l-au ajutat să frigă carnea, să nu mai ia fructele de-a gata, ci să înveţe agricultura, pomicultura. Acum, dacă izbutim să avem stofe care cresc de la sine, înseamnă „revenirea", într-un fel, pe un braţ mai înalt al spiralei, la perioada cînd omul n-avea decît să întindă mîna spre pom ca să culeagă fructul. Desigur, munca va exista, dar altfel de muncă, o muncă de concepţie, de dirijare; 80% din materiile necesare vieţii — adică îmbrăcămintea, plus materii plastice pentru confecţii, plus o bună parte a mîncării — eu le văd de acum înainte, pe mii de ani, dezvoltîndu-se singure. În aceste condiţii, trusturi capitaliste de felul lui „Wessemer" devin şi mai perimate decît au fost. Inventatorul primitiv, deschizător al erei focului, a rămas necunoscut. De deschizătorul erei noi însă, se va lega mereu numele ţării noastre, al Romîniei. Sînt mîndru, tovarăşe Muşat — sper că îmi permiteţi să vă spun tovarăş — şi abia aştept să transmit prin T.F.F., cod cifrat, datele ce interesează guvernul nostru.

Muşat se întoarse de la fereastră ca iluminat de o idee subită:

— Explicaţiile teoretice n-au mare valoare în cazul de faţă. Mult mai mult ar preţui ele dacă le-am însoţi de o demonstraţie practică. Nu sîntem prea departe de uzinele Blacktown. Tot stăm noi şi aşteptăm momentul trecerii graniţei. Ce-ar fi să ne repezim pînă acolo. Mi-e un dor de lucru... !

— Minunat, grozav! se înflăcără Cristea.

Figura lui Mușat se înnegură :

— Dar am uitat că e imprudent. Chiar în vizuina lupului.

Cristea rămase o clipă țeapăn în mijlocul odăii, apoi își trecu mîna peste față și zîmbi cu un aer vinovat :

— M-am lăsat atît de prins de toate povestirile dumneavoastră fantastice, că am pierdut contactul cu realitatea. Trebuie să primesc lecții de conspirativitate de la dumneavoastră !

Își umplu pipa domol și, trăgînd din ea, își miji ochii șiret :

— Totuși n-ar fi imposibil... Avem in uzine un puternic comitet revoluționar. La Blacktown au fost niște greve strașnice. Am putea merge acolo chiar după masă, dar pentru asta trebuie să iau contact telefonic cu tovarășii de acolo.

Se îndreptă către ușă, s-o deschidă, și tresări speriat cînd o formă imprecisă îi țîșni la picioare. Tex, griffonul, intrase voios prin odaie, mîrîind cu niște intonații muzicale, de parcă ar fi cîntat. În urma lui intrară, năvală, Roxana și Puiu.

— Tăticule, zise Puiu, e un om rău ascuns în pod. Ne-am jucat de-a indienii ; l-a mirosit Tex și ne-am uitat și l-am văzut printr-o crăpătură.

76

— Gata ! țipă Orsini, zvîrlind casca cît colo. Finita la commedia ! Bigellow, ia-ți oamenii, dăm asaltul ! Cred că agentul nostru va fi mort în două minute. În cinci minute, romînul o s-o șteargă. Cîți oameni ai ?

— Cinci sute !

— Puțini ! Îmi trebuie... Ce ghinion, pentru un afurisit de cățel !

— Cinci sute nu ajung ?

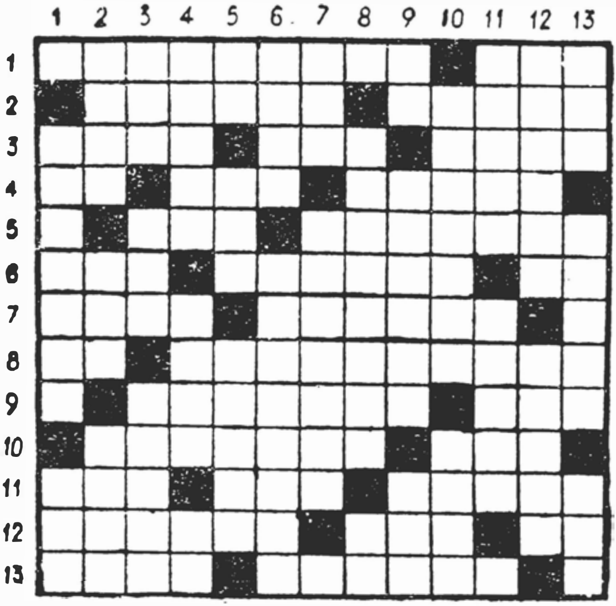
— Mi-e frică de Rockepont. Despre o manevră atît de mare, s-ar putea să afle și el. Ne-am mai înfruntat odată.

— Atunci să luăm puțini !

— Nu știu cîți alcătuiesc grupul lui Cristea acela. Te-ai îngrijit de avioane de transport cu reacție ? Cît durează drumul pînă acolo ?

(Sfîrșitul în numărul viitor)

C A S E

ORIZONTAL :

1) Autorul romanului „Hanul Ancuței" — Casa de Economii și Consemnațiuni ; 2) Autorul melodiei „Castelul Rosamundei" — Stațiune balneară la Marea Baltică în U.R.S.S. ; 3) Autorul cărții „Casa pădurarului" — Omăt — Sadridin ..., cunoscut poet tadjic ; 4) Casa(toria) la vechi saxoni sau A merge la... antica Romă — A locui — Locuință statornică (fig.) ; 5) Acareturi sau dependințe... transilvănești —Autorul tabloului „Peisaj cu case" ; 6) Stofă de casă — Cîrciumă de țară (Mold.) — Servește ; 7) Cuvînt din cîntecele de leagăn — Elev sau ucenic care locuiește într-un cămin ; 8) Înăuntru ! — Era s-o pățească din cauza lui Dincă binagiul, care, inversînd numărul casei lui Jupîn Dumitrache, l-a făcut să nimerească în dormitorul Veței, în loc de al Ziței (din „O noapte furtunoasă" de Caragiale) ; 9) Împrejmuiesc casele, grădinile etc. — Ornament arhitectural pe zidurile unei clădiri ; 10) Piatră ornamentală folosită în construcția clădirilor — A rămîne peste noapte... în casa altuia (Mold.) ; 11) Pronume — Rege în Wessex — Sfărîmături de cărămidă, tencuială și moloz provenite din dărîmarea unei clădiri ; 12) Stabilite în altă casă — E folosit la țară, la șlefuirea pereților caselor — Șase la romani ; 13) „Casa cu... fete", operetă de Schubert — Clădire cu dependințele ei.

VERTICAL:

1) „Casa cu ...", roman de Cehov — Stațiune de mașini și tractoare; 2) Titlul inițial al poeziei „Balada chiriașului grăbit" a lui Topîrceanu — Își are și el „casa" lui — Popor care a dat omenirii minunate construcții de artă, printre care celebrele palate „Alhambra" și „Alcazar"; 3) Răsuflare — Casă de la marginea drumurilor de țară — Luminau vechile case țărănești (pl.) sau păsări... cicălitoare! 4) Casele de vizavi — Clanța de la poartă — Usturoi; 5) Inițialele celui ce a scris piesa „Piatra din casă" — Interjecție de alungat animalele — Unul care stă numai în casă (fig.); 6) Nume feminin — Își face în fiecare primăvară cuibul sub streașina aceleiași case; 7) Unealtă casnică (pl.) — „Casa din strada Cele patru...", scriere pentru tineret de Viver Colette; 8) „O... la castel", titlul unui film sovietic — Notă muzicală; 9) Unu și Unal — Motiv pentru care îți asiguri casa la A.D.A.S. (pl.) — Perete de piatră, zid; 10) Autorul picturii „Interior" — Locuitoare din Munții Apuseni; 11) Oraș în apropierea piramidelor — Satul în care te-ai născut; 12) Operă de Verdi — Autorul cărții pentru copii „Vitea Maleev la școală și acasă"; 13) Locul lor e în grajd — Singura insulă în apropierea „Casei de granit" din romanul „Insula Misterioasă" de Jules Verne — Îngrădește unele case.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scinteii „I. V. Stalin"
sub com. nr. 90 642

2012

COLECȚIA
Povestiri
CLUB ȘTIINȚIFICO-
FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU